

แชร์โพสต์...โม ชม คุ รุ !...โพสต์ที่กระตุกต่อม จี้จุดการศึกษาไทย

🕒 นำเสนอเมื่อ 18 เม.ย. 2558

ครูบ้านนอกดอทคอมได้ติดตามกระแส และแนวคิดทางการปฏิรูปการศึกษาของประเทศไทยจากแหล่งข้อมูลต่างๆ และได้พบโพสต์หนึ่งของคุณ Siwakarn Patoommasoot กวีและนักวิชาการอิสระแห่งศูนย์เรียนรู้ทุ่งสักอำเภอราม ที่ได้โพสต์เรื่อง "โมชมคุรุ" ในเฟซบุ๊ก [Siwakarn Patoommasoot](#) เมื่อ 17 เมษายน 2558 และมีผู้อ่านและติดตามได้แสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนมาก ลองอ่านกันดูนะครับ

โม ชม คุ รุ !

(ยาวสักหน่อย :
แต่ฉันมียากจะเชื่อว่าครูและผู้บริหารการศึกษาซึ่งจบปริญญาตรี โท เอก ในประเทศของฉันจะมีสติปัญญาเพียงแค่นี้!)

ฉันอยู่ในสังคมแห่ง “โมชมชน” และหมุ่ชนผู้โมชมะ พวกเขาเหล่านั้นมาจากไหนกันละหรือ แต่เดิมฉันมีความเชื่อเพียงว่าโมชมบุตรยอมมีที่มาจากครอบครัวอันเป็นโมชมะ อันก่อปรดวยโมชมบิดาและโมชมมารดาเป็นสาเหตุสำคัญ แต่ทว่าวันนี้ฉันกลับพบสาเหตุสำคัญยิ่งกว่าเดิมอีกว่าพวกเขาต่างล้วนมีที่มาจากสถานศึกษาและระบบการการจัดการศึกษาอันเป็นโมชมะในประเทศของฉันด้วย

๑.หน้าเสร์้าหนักที่ครูและผู้บริหารการศึกษาซึ่งจบปริญญาตรี โท เอก ในประเทศของฉันสอนเด็กให้อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และแก้ปัญหาที่มันับสิบบู๊ ปีไม่สำเร็จ แมวจะมีแนวทางที่มีผู้รู้ผู้สามารถแก้ปัญหาได้มาชี้แนะและพิสูจน์ด้วยการทำให้ดูอย่างประจักษ์แจ้งเพียงใดแล้วก็ตาม

ครูและผู้บริหารการศึกษาส่วนใหญ่ก็ยังไม่น่าพอใจจริงจัง
ตางยังคมีขออางและขอแกตางของอุปสรรคมากมาย
แทจริงแล่วก็ค็อไมได้ใส่ใจที่จะกระทำอย่างจริงจ้ง
ไมได้ให้ความสำคัญกับเรียนรูปัญหาที่จริงแท
มิหน้าซำยังมัวแตหมกชอปัญหากันไว้เป็นดินพอกหางหมู
บั้นแตงแตรายงานเอกสารขอมูลใหญ่ดี เอาตัวรอดกันไปวันๆ
ปลอยปละละเลยให้เด็กจำนวนไมน้อยหนึ่งจมอยู่กับความมิดตังแต่ ป.๑
ถึง ม.๓ และแมกระทั่ง ม.๖ ก็มากมี

๒.หน้าเศร้ำหนักที่ครูและผู้บริหารการศึกษาซึ่งจบปริญญาตรี โท
เอก ยังทำแผนการสอนเพียงเพื่อให้ผู้มีอำนาจตรวจ
แตมิได้ใช้แผนนั้นเพื่อการสอนจริง
และแมกระทั่งอาจารย์ระดับมหาวิทยาลัยซึ่งจบปริญญาโท เอก
หันดวยเลา
สว่นใหญ่ก็ย้งสอนให้ทำแผนการสอนที่นักศึกษามิได้นำไปใช้จริง
รวมทั้งอาจารย์ผู้สอนใหม่มหาวิทยาลัยเองก็มิได้เขียนแผนการสอนเช่น
ที่สอนนักศึกษา ตางรูทั้งรู้ว่ากำลังทำในสิ่งที่เป็นมายาภาพ
เลวร้ายไปกวานั้นก็คือ ครูสว่นใหญ่ในประเทศของฉุฉนนี้
ก็ย้งไมสามารถออกแบบการสอนที่จะสามารถนำพาผู้เรียนไปสู่สัมฤทธิ
ผลแทจริงของมาตรฐานหลักสูตรและ “ตัวชีวิต” ได้

๓.หน้าเศร้ำหนักที่ครูและผู้บริหารการศึกษาซึ่งจบปริญญาตรี โท
เอก
ในประเทศของฉุฉนล้วนตั้งหน้าตั้งตาพัฒนาผู้เรียนเพื่อให้ได้ผลคะแนน
จากการประเมินผลและทดสอบที่ดีขึ้น ด้วยวิธีการ “ติวข้อสอบ”
กันอยู่อย่างเอาจริงเอาจ้ง ซึ่งไมตางกับการตำชาสารกรอกหมอไปวันๆ
ไมนาเชื่อว่าครูและผู้บริหารการศึกษาซึ่งจบปริญญาตรี โท เอก
จะมีสติปัญญาคิดกันได้เพียงแค่นี้ และกระทำเหมือนๆ กันทั้งประเทศ
ถึงกับยอมเสียเวลาแห่งภารกิจที่จะกระทำให้เกิดผลที่ย้งยืนกวา
ไปเพื่อกิจกรรมอันอันจบปัญญานี้กันทั้งแผ่นดิน
จนพากันลืมนไปเสียสิ้นว่าเป้าหมายของการศึกษาศึกษาที่จริงคือ
“ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์” ตางหาก
การทดสอบทางวิชาการเป็นเพียงความรู้และความคิด
ที่เป็นสว่นหนึ่งของการเรียนรูเท่านั้น

เมื่อกระแสหลักของการจัดการศึกษามองข้ามหรือละเลยคุณภาพเชิง
“จริยปัญญา” และทักษะชีวิตของผู้เรียนเสียแล้ว
การศึกษาก็หาเป็นประโยชน์แท้จริงไม่

๔. หน้าเศร้านักที่ครูและผู้บริหารการศึกษาซึ่งจบปริญญาตรี โท

เอก

ในประเทศของฉันทยังทำเอกสารข้อมูลประกันคุณภาพการศึกษาเพียงแค
คือให้ สมศ. ตรวจสอบประเมิน และไม่ว่าเชื่อว่าบรรดา สมศ.

จำนวนไม่น้อยอยู่ซึ่งจบปริญญาตรี โท เอก

ก็ยังคงมหนักมตาตรวจประเมินแค่เอกสารข้อมูล วัตถุประสงค์
และร่องรอยของการ “ได้ทำ” หรือ “ได้สอน” แล้วปล่อยให้โรงเรียน
“ผ่าน” การประเมิน

ทั้งที่คุณภาพเชิงสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานหลักสูตรของผู้เรียนยังฟ้องอ
ยุทโทในทางตรงกันข้าม

๕. หน้าเศร้านักที่ผู้บริหารการศึกษา ศน.

และบุคลากรทางการศึกษาในระดับเขตพื้นที่ และสำนักงานการศึกษา

ซึ่งจบปริญญาตรี โท เอก ซึ่งมีตำแหน่งรับผิดชอบบริหาร กำกับดูแล

และพัฒนาคุณภาพการศึกษา ยังมัวแต่สร้างโครงการ กิจกรรม

และงานยับยอยที่ไม่เกิดประโยชน์ผลจริงแท้จริงปล่อยให้โรงเรียนต้องเสีย

เวลาทำงาน ทั้งงานข้อมูล รายงาน และการดำเนินงานเพียงแคให้

“ได้ทำ” อาทิ โครงการโรงเรียนวิถีพุทธ โครงการสหกรณ์โรงเรียน

โครงการเศรษฐกิจพอเพียง โครงการสมรรถสศค

โครงการโรงเรียนรักการอ่าน โครงการโตไปไม่โกง และโครงการอื่นๆ

อีกมาก ทั้งที่เนื้อหาของทุกโครงการเหล่านั้น

ลวนมีอยู่ในมาตรฐานหลักสูตรและ “ตัวชี้วัด” อย่างครบถ้วนแล้ว

เพียงแต่ให้จัดการเรียนการสอนตามมาตรฐานหลักสูตรและ “ตัวชี้วัด”

ให้สัมฤทธิ์ผลแค่นั้นเอง ผู้เรียนก็จะผ่านการเรียนรู้ มีประสบการณ์

และมีทักษะชีวิตด้านต่างๆ ตามที่พึงประสงค์ของทุกโครงการแล้ว

แต่ก็ยังเปลืองเปลืองเวลากระทำกิจกรรมอันซ้ำซ้อนเช่นที่กล่าวนั้นกันอ

ยุ เหมือนสิ้นไร้สติปัญญา สยบยอมต่อความเคยชิน

แมบางครั้งจะถูกปลุกให้ตื่นให้รู้ตัวและเห็นทางเลือกที่ดีกว่า

ก็ยังจำนนที่จะเป็นอยู่เช่นนั้น อาจแตว่าหน่วยงานข้างบน

เซนกระทรวงฯ และ สพฐ. มีนโยบายลงมาอย่างนั้นอย่างนี้

แม้ข้ออ้างที่ว่านั้นจะมีมูลความจริงอยู่บ้างก็ตาม แต่หากไตร่ตรองดูให้ถี่ถ้วนก็จะเข้าใจได้ว่าไม่มีนโยบายใดๆ ที่ต้องการเพียงรายงานเอกสารขอมูลที่ไปไม่ถึงสัมฤทธิ์ผลแท้จริงหรอก จะมีสักกี่คนที่สามารถแปรรูปนโยบายให้ແມ່นตรงต่อการบริหารจัดการ และการเรียนการสอนที่จะเกิดสัมฤทธิ์ผลแท้จริงตามมาตรฐานหลักสูตร และ “ตัวชี้วัด” นั้นต่างหากคือประเด็นสำคัญที่พึงกระทำ

๖. นำเสรีนักที่ครูและผู้บริหารการศึกษาซึ่งจบปริญญาตรี โท เอก และแถมยังมีตำแหน่งทางวิชาการ ที่ลวนเกินเงินเดือนอันเป็นเงินภาษีของราษฎรในแผ่นดินคนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ถึง ๕๐,๐๐๐ กว่าบาท ยังคงถูกปล่อยปละละเลยให้ทำงานแบบไร้คุณภาพ แพบฝ่อสติปัญญา และไร้อาาคตอีกมากมายอยู่เช่นนั้น

...

ฉันกำลังแสวงหา "มิตรผู้ไม่โมฆะ" ทามกลางสถานการณ์อันเป็น "โมฆะ" ดังที่กล่าวมา...หากครู ผู้บริหาร และข้าราชการท่านใดมิได้เป็นเช่นนั้นก็ไม่ตองรอนตัวนะครับ แต่ท่านที่มีคุณภาพทั้งหลายจะต้องลุกขึ้นมากำหนด ทำในสิ่งที่ถูกต้อง ปฏิเสธในสิ่งที่รู้ว่าไม่ใช่และไม่เป็นประโยชน์ ช่วยกันผลักดันระบบและองคัพยพการศึกษาให้พัฒนาไปสู่ทิศทางที่ແມ່นตรงเถิด แต่หากท่านตื่นรู้แล้วก็ยังรวมกระทำผิดซ้ำซากกับบุคคลผู้ไร้คุณภาพ ไร้คุณธรรม และไร้จิตสำนึกเหล่านั้นอยู่ ท่านก็ไม่ต่างอะไรกับ "โมฆครู" เหล่านั้นหรอก!

โอ้...เมื่อครูผู้สอนคนในประเทศของฉันเป็นเช่นนั้น ก็มิต้องพูดถึงมวลมหาประชากร (ส่วนใหญ่) ที่เป็นผลผลิตของ "โมฆศึกษา" กันอีกแล้ว ว่าพวกเขาจะเป็นไปเช่นไรกันบ้าง

ที่มาโพสต์นี้ [คลิกที่นี่](#)

ติดตามโพสต์ได้ที่

<https://www.facebook.com/tungsakasome>

อัปเดตล่าสุด วันนี้ 18 เมษายน 2558 คุณ ศิวกานท์ ปทุมสูติ
ได้โพสต์เพิ่มเติม ดังนี้ครับ

แบบพิมพ์ที่ชำรุดประจำกรไร่คุณ
ณภาพ

ในสายน้ำแห่งความนิ่งเห่า !

.....

ในโพสต์ที่แล้ว ได้ทิ้งประโยคสุดท้ายไว้ว่า
"เมื่อครูผู้สอนคนในประเทศของฉันเป็น
(แบบพิมพ์ที่ชำรุด) เช่นนี้ (ตามลึงค์ที่แหบ)
ก็มิต้องพูดถึงมวลมหาประชากร (ส่วนใหญ่)
ที่เป็นผลผลิตของ "โมฆสิกขา" กันอีกแล้ว
ว่าพวกเขาจะเป็นไปเช่นไรกันบ้าง"

[https://www.facebook.com/tungsakasome/
posts/10204169160851346:0](https://www.facebook.com/tungsakasome/posts/10204169160851346:0)

นั่นหมายความว่า ทั้งพ่อแม่ นักบวช
นักการเมือง ข้าราชการ
และหม่อมหลวงมหาประชาชนในทุกสาขาอาชีพ
ซึ่งเป็นผลผลิตจากการจัดการศึกษาในระบบโรง
เรียนและมหาวิทยาลัยจะยิ่งไร้คุณภาพและไร้
คุณธรรมอีกมากมาย

ดังนั้น การพัฒนาคนเพื่อพัฒนาสังคม
แม่กระทั่งพัฒนาคุณภาพของคนที่จะเป็นพ่อเป็น
แม่ ก็ล้วนต้องกลับมาพัฒนาการศึกษา

วันนี้เด็กไทยทุกคนต้องผ่านระบบการศึกษาภา
คบังคับให้เรียนตั้งแต่ ป.1 ถึง ม.3

ขณะเดียวกัน

พรบ.การศึกษาแห่งชาติก็กำหนดให้การจัดการ
ศึกษาสร้างจิตสำนึกที่มีคุณค่าด้านต่างๆ

อยู่ในมาตรา 7

และให้มุ่งหมายไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

ตามมาตรา 6

แต่การจัดการศึกษาที่เราต่างก็รู้เห็น
มิได้เป็นไปตามเจตนารมณ์นั้นเลย
ก็เพราะเรามีครูและผู้บริหารในแต่ระดับ
ตั้งแต่ผู้บริหารสถานศึกษา สพป. สพม. สนท.
สช. กระทั่งถึง สพฐ. และกระทรวงศึกษาธิการ
ที่ล้วนกระทำการอันเหลวไหลไร้คุณภาพดังที่กล
่าวในบทความแล้วนั่นเอง
แม้ว่าเราจะมีคนที่มีคุณภาพอยู่บ้าง
แต่มันมีไม่พอที่จะผลักระบบและกลไกต่างๆ
ให้สร้างสรรค์คุณภาพการศึกษาที่มั่นคงตรงต่อ
เป้าหมายปลายทาง

ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องปฏิวัติการศึกษาไทยทั้ง
โครงสร้างระบบ หลักสูตร
และบุคลากรกันอย่างจริงจัง
ก่อนที่จะหายหน้าไปกว่าเดิม!!!!

๑๘.๔.๒๕๕๘